

Zadeva C-556/23**Povzetek predloga za sprejetje predhodne odločbe v smislu člena 98(1)
Poslovnika Sodišča****Datum vložitve:**

4. september 2023

Predložitevno sodišče:

Symvoulío tis Epikrateias (državni svet, Grčija)

Datum predložitvene odločbe:

2. avgust 2023

Tožeča stranka:

Zougla AE

Tožena stranka:

Ethniko Symvoulío Radiotileorasis (ESR)

Predmet postopka v glavni stvari

Predlog za razglasitev ničnosti odločbe št. 99/2021 Ethniko Symvoulío Radiotileorasis (nacionalni svet za radio in televizijo, v nadaljevanju: ESR), s katero je bila družbi tožeči stranki naložena upravna sankcija v višini 80.000 EUR zaradi prenosa neprimernih avdiovizualnih vsebin in dodatnih 40.000 EUR zaradi kršitve obveznosti spoštovanja človekovega dostojanstva in osebe, pa tudi za vsakršno drugo ravnanje ali opustitev uprave.

Predmet in pravna podlaga predhodnega odločanja

Predlog za sprejetje predhodne odločbe, vložen na podlagi člena 267 PDEU, se nanaša na razlago določb Direktive 2010/13 o avdiovizualnih medijskih storitvah, kakor je bila spremenjena z Direktivo 2018/1808, v povezavi s členi 1, 20, 21 in 49 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah.

Vprašanja za predhodno odločanje

1. Ali med cilje Direktive (EU) 2010/13, kakor je bila spremenjena z Direktivo (EU) 2018/1808, in torej na področje uporabe navedene direktive spadata: (a) zagotavljanje spoštovanja in varovanja človekovega dostojanstva in njegove vrednosti ter (b) preprečevanje prenosa neprimernih vsebin s strani ponudnikov televizijskih storitev, zlasti vsebin z značilnostmi tistih vsebin, ki jih je v obravnavanem primeru prenašala družba pritožnica?
2. Ob predpostavki, da: (a) obveznost spoštovanja človekovega dostojanstva in njegove vrednosti; in/ali (b) prepoved prenosa neprimernih vsebin, zlasti vsebin z značilnostmi tistih vsebin, ki so bile predmet spornega prenosa, spadata na področje uporabe navedene direktive: ali je nacionalna določba, v skladu s katero sta navedeni obveznosti naloženi vsem ponudnikom televizijskih storitev razen tistim, ki vsebine prenašajo samo prek spleta, v nasprotju s členom 4(1) navedene direktive v povezavi z načelom enakega obravnavanja iz členov 20 in 21 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah?
3. Če je odgovor na na prvi dve vprašanji pritrdilen: ali mora nacionalni regulatorni organ za zagotovitev dejanske učinkovitosti navedene direktive uporabiti določbe nacionalnega prava, ki brez razlikovanja nalagajo zadevni obveznosti vsem ponudnikom televizijskih storitev, čeprav nacionalno pravo določa obveznosti in s tem povezane sankcije za vse druge ponudnike televizijskih storitev, ne pa tudi za tiste ponudnike, ki svoje vsebine razširjajo izključno prek spleta, ali pa je naložitev upravnih sankcij zaradi kršitve zgoraj navedenih obveznosti zaradi televizijskega prenosa prek spleta, na podlagi široke razlage ali analogne uporabe nacionalnih določb v zvezi z drugimi televizijskimi storitvami, nezdružljiva z načelom *nullum crimen, nulla poena sine lege certa*, določenem v členu 49(1), prvi stavek, Listine Evropske unije o temeljnih pravicah, v povezavi z načelom pravne varnosti?
4. Če je odgovor na prvo vprašanje za predhodno odločanje nikalen in če se šteje, da: (a) obveznost spoštovanja in varovanja človekovega dostojanstva in njegove vrednosti in/ali (b) prepoved prenosa neprimernih vsebin (zlasti vsebin, kakršne so tiste, ki so bile predmet spornega prenosa) ne spadajo na področje uporabe navedene direktive v smislu člena 4(1), v primeru, v katerem zakonodaja države članice nalaga taki obveznosti ponudnikom televizijskih storitev prek kopenskih, satelitskih ali širokopasovnih radiodifuzijskih omrežij, sicer se naložijo upravne sankcije, vendar ne vsebuje enakovrednih določb, kar zadeva ponudnike televizijskih storitev prek spleta: ali je treba člen 2(1) Direktive 2010/13, v svoji sedanji veljavni različici, razlagati tako, da mora pristojni nacionalni organ upoštevati možnost naložitve upravnih sankcij zaradi kršitve teh določb tudi v zvezi z razširjanjem televizijskih prenosov prek spleta na podlagi načela enakega obravnavanja?
5. Če je odgovor na četrto vprašanje pritrdilen: ali je obveznost nacionalnega regulatornega organa glede na zgoraj navedeno in glede na razlago nacionalnega

prava, skladno s pravom Unije, zlasti z navedenimi določbami navedene direktive, da se brez razlikovanja za vse televizijske storitve, ne glede na njihov način prenosa, uporabijo nacionalne pravne določbe, ki nalagajo tako obveznost, združljiva z načelom *nullum crimen, nulla poena sine lege certa* in z načelom pravne varnosti, saj se taka obveznost, določena v nacionalnem pravu za vse druge ponudnike televizijskih storitev, ne uporablja za spletno televizijo?

Upoštevno pravo EU

Listina Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljevanju: Listina): členi 1, 20, 21 in 49.

Direktiva 2010/13/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 10. marca 2010 o usklajevanju nekaterih zakonov in drugih predpisov držav članic o opravljanju avdiovizualnih medijskih storitev (direktiva o avdiovizualnih medijskih storitvah) (UL 2010, L 95, str. 1), kakor je bila spremenjena z Direktivo (EU) 2018/1808 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 14. novembra 2018 o spremembi Direktive 2010/13/EU glede na spreminjajoče se tržne razmere (UL, L 303, str. 69): uvodne izjave 10, 16, 34 ter od 102 do 104 in členi 1, 2, 4, 6, 28, 30.

Upoštevne določbe nacionalnega prava

Grška ustava: člen 14 (svoboda izražanja, zlasti zaščita svobode tiska) in 15 (izključitev televizije iz določb o zaščiti svobode tiska in neposrednega državnega nadzora nad njim).

Zakon št. 4779/2021 o prenosu Direktive (EU) 2010/13 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 10. marca 2010 o usklajevanju nekaterih zakonov in drugih predpisov držav članic o opravljanju avdiovizualnih medijskih storitev, kakor je bila spremenjena z Direktivo (EU) 2018/1808 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 14. novembra 2018, in o drugih določb o pristojnosti generalnega sekretariata za komunikacijo in informiranje (FEK A' 27/20.2.2021) v nacionalno pravno ureditev: člen 2(1) (opredelitve), člen 8 (prenos člena 6 Direktive 2010/13), člen 33 (ki pooblašča ESR za nadzor nad izvajanjem zakonskih določb in za nalaganje sankcij), člen 36(1) (sankcije, ki jih mora ESR naložiti v primeru kršitve med drugim člena 8 navedenega zakona).

Zakon št. 2328/1995 o ureditvi pravnega položaja zasebnih televizij in lokalnih radijskih postaj, ureditvi trga radia in televizije ter drugih določbah (FEK A' 159/3-8-1995): členi 1, 3 in 4.

Zakon št. 4173/2013 o ureditvi novih grških radia, interneta in televizije (FEK A' 169/26-07-2013): člen 3.

Predsedniški dekret št. 77/2003 o etičnem kodeksu za poročila ter druge novinarske in politične prenose (FEK A' 75/28-3-2003): členi 1, 2, 4, 5, 8 in 9.

Zakon št. 2863/2000 o ureditvi nacionalnega sveta za radio in televizijo ter drugih organov in organizacij v sektorju radiotelevizijskih storitev (FEK A' 262/29-11-2000): člen 4(1).

Zakon št. 2644/1998 o zagotavljanju radiotelevizijskih storitev za plačilo in s tem povezanih določbah (FEK A' 233/13.10.1998): členi 1, 10 in 12.

Zakon št. 3592/2007 o ureditvi koncentracije in podeljevanja licenc podjetjem v medijskem sektorju in drugih določbah (FEK A' 161/19-7-2007), člena 1 in 11 ter člen 13(5).

Kratka predstavitev dejanskega stanja in postopka

- 1 Tožeča stranka, ki ni tradicionalen izdajatelj televizijskega programa, je 22. februarja 2021 prenašala program na svojem spletnem mestu v obliki neposrednega prenosa (live streaming). Šlo je za posnetek prenosa radijske postaje, ki prenaša vsebine prek spletnega mesta. Radijski program se je prenašal prek spletnega mesta tožeče stranke v obliki avdiovizualne vsebine in je prikazoval njegovega producenta, medtem ko ga je predstavljal iz prostorov izdajatelja radijskega programa, ki je izvajal digitalni prenos. Med tem prenosom je voditelj, ob omembi še potekajočega sodnega postopka proti tretjim osebam zaradi pedofilije, usmeril osebni napad proti določenim političnim osebam, pri čemer jih je omenil in navedel val ponižujočih in odprto žaljivih pripomb proti njim. Poleg tega je bilo mogoče iz voditeljevih besed razbrati, ne da bi za to navedel kakršen koli dokaz, da neka politična oseba, ki zaseda položaj na institucionalnem vrhu, „zavestno ščiti pedofile in istospolno usmerjene ter jih priporoča za zasedbo odgovornih položajev, ki jim omogočajo, da še naprej hranijo svoje bolne spolne apetite“. Glede navedenega politika, je voditelj večkrat jasno namigoval, da se za njegovimi potezami priporočanja istospolno usmerjenih za zasedbo odgovornih položajev še nekaj skriva, pri čemer je dejansko trdil, da „obstajajo tudi opozorila glede posebnih vidikov“ te osebe, ki je „večkrat tarča izsiljevanj“, namigoval pa je tudi na vlogo drugih političnih oseb, ki jih je izrecno imenoval, v nezakonitih krogih istospolno usmerjenih. Voditelj je poleg tega brez navedbe kakršnega koli dokaza namigoval, da obstaja neposredna povezava med napadom neznancev na znanega časopisnega urednika in tem, kar je ta zapisal o zgoraj navedenem politiku in njegovi ženi.
- 2 V zadevi, ki je bila že predložena ESR na podlagi, med drugim, določb Direktive 2010/13, kakor je bila spremenjena z Direktivo 2018/1808, in določb zakona št. 4779/2021, s katerim sta bili ti direktivi preneseni v nacionalno pravo. Potem ko je navedeni organ potrdil, da gre za primer zagotavljanja avdiovizualne storitve v smislu Direktive 2010/13 in zakona št. 4779/2021, je menil, da je treba obveznost spoštovanja človekovega dostojanstva in njegove vrednosti ter prepoved prenosa neprimernih vsebin, ki sta naloženi z določbami nacionalnega prava, uporabiti za „katero koli avdiovizualno gradivo, ki se da na voljo javnosti prek prosto dostopnih spletnih mest in ki ima lahko na gledalce učinke, podobne

tistim, ki jih ima prenos podobnega gradiva s strani tradicionalnih ponudnikov vsebin“ in s tem tudi za televizijske prenose prek spleta, čeprav ti niso izrecno zajeti z zadevnimi nacionalnimi določbami. Dalje je trdil, da „so bile z zadevnim programom javnosti (in to dejansko v veliki meri v obliki novic in dejanj) sporočene presoje in stališča voditelja programa, ki ne temeljijo na nikakršnih dokazih in so žaljivi do omenjenih oseb“, s čimer je povzročil „skrajno poslabšanje kakovosti prenašanega radijskega programa“ ter „očitno in neutemeljeno osebno žalitev omenjenih oseb“. ESR je zato ugotovil, da je tožeča stranka kršila obveznosti, izhajajoče iz člena 1(1) zakona št. 2328/1995 ter člena 2(1), člena 4, člena 9(2), člena 5(1) in člena 8(1) d.p.r. št. 77/2003, ki nalagajo spoštovanje človekovega dostojanstva in njegove osebnosti ter prepovedujejo prenos neprimernih vsebin, kakršne so se prenašale v obravnavanem primeru. Glede na navedeno je ERS z izpodbijaním ukrepom tožeči stranki naložil upravno sankcijo v višini 80.000 EUR zaradi prenosa neprimernih avdiovizualnih vsebin in dodatnih 40.000 EUR zaradi kršitve obveznosti spoštovanja človekovega dostojanstva in njegove osebnosti.

Kratka obrazložitev predloga za sprejetje predhodne odločbe

- 3 Z zakonom št. 4779/2021 je bila v grško pravno ureditev prenesena Direktiva 2010/13, kakor je bila spremenjena z Direktivo (EU) 2018/1808 (v nadaljevanju: Direktiva). V skladu s členom 33(1) zakona št. 4779/2021 je bilo pooblastilo za nalaganje sankcij zaradi kršitev iz tega zakona podeljeno ESR, ki je neodvisen regulatorni organ, in sankcije, ki jih nalaga, so določene v členu 36(1) navedenega zakona z napotovanjem na nacionalno zakonodajo, ki določa posebne sankcije za kršitve izključno nacionalne zakonodaje na področju radia in televizije.
- 4 Hkrati določbe nacionalnih zakonov, ki so veljali pred zgoraj navedenima direktivama ter vsebujejo obvezne avtonomne določbe in določbe o prepovedi, ki urejajo vsebino radiotelevizijskih storitev in ESR podeljujejo pooblastilo, da nalaga s tem povezane sankcije, ostajajo veljavne v nacionalni pravni ureditvi. Med temi določbami so določba, ki nalaga obveznost spoštovanja človekovega dostojanstva in njegove vrednosti, in določba, ki neposredno prepoveduje prenos neprimernih vsebin, pa tudi povezane določbe, v katerih je opredeljena splošna prepoved prenosa neprimernih vsebin. Poleg tega navedene nacionalne določbe vsebujejo določbe, v katerih sta podrobno opredeljeni narava in metoda ocene sankcij, ki jih naloži ESR.
- 5 Vendar iz upoštevnih povezanih določb navedenih zakonodajnih aktov izhaja, da so zgoraj navedene obveznosti določene za televizijske storitve, ki jih zagotavljajo izdajatelji prek frekvenc za radiodifuzijo (analognih ali digitalnih) ali prek satelita, vendar niso določene za televizijske storitve, ki jih zagotavljajo prek spleta netradicionalni izdajatelji. Ugotoviti je mogoče, da čeprav je bila uporaba zakonodaje na področju radia in televizije, ki nalaga tudi zgoraj navedene sporne obveznosti, z zakonom št. 3592/2007 razširjena na radiotelevizijske storitve, ki se

zagotavljajo prek širokopasovnih omrežij, pa se v skladu s členom 15(2) zakona št. 3592/2007, natančneje, spletna televizija razlikuje od drugih televizijskih storitev, ki se zagotavljajo prek širokopasovnih omrežij, in je izrecno izključena s področja uporabe navedenega zakona. Poleg tega se glede na razlago člena 3(1)(a) zakona št. 2328/1995 v povezavi s členom 3, od (1) do (3), zakona št. 4173/2013 navedene obveznosti uporabljajo tudi za avdiovizualne vsebine na spletnih straneh izdajateljev televizijskih programov, ki prenašajo svoje programe tudi prek frekvenc (v nadaljevanju: tradicionalni izdajatelji televizijskih programov). Nasprotno pa se za ponudnike, ki zagotavljajo televizijske storitve prek spleta in niso tradicionalni izdajatelji televizijskih programov, ne uporabljajo določbe prava na področju radia in televizije, ki nalagajo obveznost spoštovanja človekovega dostojanstva in njegove vrednosti ter prepovedujejo prenos neprimernih vsebin, zato jim nacionalni regulatorni organ ne more na podlagi široke razlage ali z analogno uporabo določb nacionalnega prava naložiti s tem povezanih sankcij.

- 6 Vendar je po mnenju manjšine sodnikov predložitvenega sodišča, kar zadeva razlago nacionalnega prava, legitimno, da nacionalni regulatorni organ naloži sankcije za zagotavljanje televizijskih storitev prek spleta s strani ponudnika, ki prenaša vsebine izključno prek spleta, če se ugotovi kršitev obveznosti, ki izhajajo iz člena 15(2) ustave, kakor so nadalje opredeljene v nacionalni zakonodaji.
- 7 Vsekakor, ker v skladu z večino predložitvenih sodišč iz ubeseditve nacionalnih določb ne izhaja jasno, da se obveznosti, naložene s temi določbami, in posledične sankcije uporabljajo tudi za televizijske storitve, ki jih zagotavlja prek spleta netradicionalni izdajatelj televizijskih programov, predložitveno sodišče sprašuje, ali je s pravno ureditvijo Evropske unije na področju zagotavljanja televizijskih storitev združljiva nacionalna ureditev, v skladu s katero se obveznost spoštovanja in varovanja človekovega dostojanstva in njegove vrednosti ter prepoved prenosa neprimernih vsebin uporabljata za vse ponudnike televizijskih storitev, razen tistih, ki prenašajo televizijske vsebine prek spleta in niso tradicionalni izdajatelji televizijskih programov.
- 8 Iz določb Direktive 2010/13, kakor je bila spremenjena z Direktivo 2018/1808, in iz njene uvodne izjave jasno izhaja, da je cilj Direktive to, da se v posebej konkurenčnem medijskem prostoru uporabljajo enaka pravila za ponudnike, ki naslavlajo enako javnost (sodba z dne 21. oktobra 2015, *New Media Online GmbH*, C-347/14, EU:C:2015:709, točka 22). K temu cilju je treba dodati, da sta v Direktivi izbrani dve metodi: po eni strani sprejetje nekaterih osnovnih določb na področju vsebin (usklajene določbe), katerih enotno uporabo morajo države članice zagotavljati za vse ponudnike avdiovizualnih medijskih storitev, ki spadajo na njihovo področje pristojnosti, in po drugi strani sprejetje določb v zvezi z ureditvijo trga avdiovizualnih medijskih storitev znotraj držav članic, da bi se zagotovilo spoštovanje temeljnih načel prava Unije, ki jih je treba uporabiti za navedeni trg. Poleg tega je Sodišče pri razlagi predhodne Direktive 89/552 trdilo, da „[d]irektiva ne usklajuje povsem pravil s področij, ki jih pokriva, ampak določa minimalne pogoje za televizijske programe, ki izvirajo iz Unije in so namenjeni sprejemu znotraj Unije“ (sodba z dne 22. septembra 2011, *Mesopotamia*

Broadcast in RojTV, C-244/10 in C-245/10, EU:C:2011:607, točka 34). Zadevni obveznosti (spoštovanje človekovega dostojanstva in njegove vrednosti ter neprenos neprimernih vsebin) ni sta zajeti v usklajenih določbah Direktive 2010/13 niti nista izrecno naloženi z določbami, ki jih je sprejel grški zakonodajalec v okviru prenosa. Vendar je ESR v postopku v glavni stvari naložil dve različni sankciji za televizijske vsebine, ki jih je prenašal netradicionalni izdajatelj televizijskih programov prek spleta in ki niso le vsebovale spodbujanja k nasilju ali sovraštvu, uperjenima proti osebam na podlagi njihove spolne usmerjenosti, s čimer je bil kršen člen 6 Direktive, temveč so posegle tudi v človekovo dostojanstvo, s čimer so bile kršene določbe zgolj nacionalnega prava na področju radia in televizije, ki določajo obveznost spoštovanja človekovega dostojanstva in neprenosa neprimernih vsebin. Zato je bistveno ugotoviti, ali je cilj zagotavljanja spoštovanje človekovega dostojanstva in njegove vrednosti ter preprečitve prenosa ponižujočih vsebin vključen med cilje Direktive.

- 9 Predložitveno sodišče soglasno ugotavlja, da je treba na navedeno vprašanje odgovoriti pritrdilno, saj iz vseh določb Direktive 2010/13, ki se razlagajo glede na člen 1 Listine, v katerem je človekovo dostojanstvo opredeljeno kot temeljno načelo prava Unije in kot temeljna pravica, izhaja, da je namen tega, da se prek Direktive uskladijo vse osnovne določbe o vsebini televizijskih prenosov, ki jih je treba uporabiti brez razlikovanja za vse televizijske prenose ne glede na način prenosa, ta, da se zagotovita minimalna raven spoštovanja človekovega dostojanstva in njegove vrednosti ter minimalna raven kakovosti vsebin, vključno vsaj z zaščito časti in ugleda oseb, omenjenih v prenosih (glej člen 28 Direktive). Zato čeprav zadevni obveznosti z Direktivo nista poenoteni, spadata med njene cilje in s tem na njeno normativno področje uporabe. To izhaja tudi iz besedila in smisla nekaterih določb Direktive, ne glede na dejstvo, da vsebina avdiovizualne storitve spada na področje usklajenih sektorjev (člen 28 in člen 30(2) Direktive 2010/13). Ker pa taka razlaga Direktive zbuja dvome, mora predložitveno sodišče predložiti prvo vprašanje za predhodno odločanje.
- 10 Če se država članica odloči, da bo na podlagi člena 4(1) Direktive 2010/13 sprejela strožje in podrobnejše določbe za ponudnike avdiovizualnih storitev glede na določbe Direktive, mora spoštovati načelo enakega obravnavanja, ki je splošno načelo prava Evropske unije, določeno v členih 20 in 21 Listine, in ki zahteva, naj se primerljivi položaji ne obravnavajo različno in naj se različni položaji ne obravnavajo enako, razen če je tako obravnavanje objektivno utemeljeno (glej sodbo z dne 18. julija 2013, Sky Italia Srl, C-234/12, EU:C:2013:496, in, kar zadeva načelo enakega obravnavanja, sodbo z dne 14. septembra 2010, Akzo Nobel Chemicals in Akros Chemicals Ltd, C-550/07 P, EU:C:2010:512, točki 54 in 55 ter v njej navedena sodna praksa). Če se prizna, da zadevne obveznosti spadajo na področje uporabe Direktive, predložitveno sodišče sprašuje, ali je treba člen 4(1) Direktive v povezavi z načelom enakega obravnavanja razlagati tako, da nasprotuje nacionalni zakonodaji, ki nalaga navedene obveznosti in s tem povezane sankcije vsem ponudnikom televizijskih storitev razen tistim, ki svoje programe prenašajo le prek spleta. Iz navedenih razlogov je bilo predloženo drugo vprašanje za predhodno odločanje.

- 11 Predložitveno sodišče v primeru pritrdilnega odgovora na prvi dve vprašanji sprašuje, kaj mora narediti nacionalni regulatorni organ. Na podlagi načela dejanske učinkovitosti in za uresničitev cilja direktive, ki je preprečiti prenos televizijskih vsebin, ki posegajo v človekovo dostojanstvo in so slabe kakovosti, bi moral nacionalni regulatorni organ načeloma pri razlagi nacionalnega prava, ki je skladna s predpisi prava Evropske unije, uporabiti obveznosti, določene v izključno nacionalnem pravu, in upoštevati naložitev s tem povezanih sankcij brez razlikovanja vsem izdajateljem, ki prenašajo televizijske vsebine, ne glede na način prenosa. Vendar člen 49(1), prvi stavek, Listine določa načelo *nullum crimen nulla poena sine lege*. Sodišče je razsodilo, da se ta določba uporablja tudi v primeru upravnih sankcij (sodba z dne 24. marca 2021, Prefettura Ufficio territoriale del governo di Firenze, C-870/19 in C-871/19, EU:C:2021:233, točka 49), in navedlo, da se lahko sankcija, tudi če ni kazenske narave, naloži samo, če temelji na jasni in nedvoumni pravni podlagi. Poleg tega načelo pravne varnosti, ki je v skladu z ustaljeno sodno prakso del pravne ureditve Evropske unije in ki ga morajo države članice spoštovati pri izvajanju svojih pristojnosti, podeljenih z direktivami, zahteva, da je zakonodaja jasna in natančna ter da je njena uporaba predvidljiva za tiste, za katere se uporablja. Načelo pravne varnosti je treba uveljavljati s posebno strogostjo, kadar gre za predpise, ki lahko vključujejo finančno breme, da bi prizadetim omogočila natančno prepoznati obseg obveznosti, ki so jim s temi predpisi naložene (sodba z dne 16. septembra 2008, Commissioners of Her Majesty's Revenue & Customs proti Isle of Wight Council in drugi, C-288/07, EU:C:2008:505, točki 47 in 48). Zato razširitev na spletno televizijo na podlagi razlage nacionalnega prava, ki je skladna s pravom Unije, glede obveznosti spoštovanja človekovega dostojanstva in njegove vrednosti in/ali prepovedi prenosa neprimernih vsebin in naložitev s tem povezanih sankcij lahko kršita načelo *nullum crimen nulla poena sine lege certa*. Predložitveno sodišče iz zgoraj navedenih razlogov postavlja tretje vprašanje za predhodno odločanje.
- 12 V primeru nikalnega odgovora na prvo vprašanje za predhodno odločanje predložitveno sodišče sprašuje, ali mora nacionalni regulatorni organ uporabiti nacionalne določbe, ki nalagajo zadevne obveznosti, brez razlikovanja za vse ponudnike televizijskih storitev pod njegovo pristojnostjo in s tem tudi za ponudnike televizijskih storitev prek spleta, na podlagi razlage člena 2(1) Direktive 2010/13, ki določa: „Vsaka država članica zagotovi, da so vse avdiovizualne medijske storitve, ki jih prenašajo ponudniki medijskih storitev pod njeno pristojnostjo, skladne s pravili pravnega reda, ki se uporablja za avdiovizualne medijske storitve, namenjene javnosti v tej državi članici“. Predložitveno sodišče navaja, da je treba to določbo, razlagano tudi glede na cilj Direktive, razlagati tako, da če se država članica odloči naložiti svoje določbe, ki presegajo usklajene določbe iz Direktive, mora uporabiti načelo enakega obravnavanja, tako da, tudi ob upoštevanju tehnološke nevtralnosti Direktive, teh določb ni mogoče uporabiti samo za določene ponudnike televizijskih storitev in iz njih izključiti druge zgolj na podlagi merila načina prenosa vsebin, ne da bi obstajal objektiven razlog za tako razlikovanje.

- 13 Če torej zakon države članice kopenskim, satelitskim in plačljivim izdajateljem televizijskih programov nalaga spoštovanje določb, ki prepovedujejo poslabšanje kakovosti programov in spoštovanje človekovega dostojanstva, sicer se naložijo upravne sankcije, ne določa pa ustrežajočih določb za televizijske prenose prek spleta, mora pristojni nacionalni organ v skladu z načelom enakega obravnavanja upoštevati možnost, da se naložijo upravne sankcije za kršitev teh določb tudi v primeru televizijskih prenosov prek spleta. Ker pa se pri taki razlagi porajajo dvomi (Sodišče še ni razlagalo upoštevne določbe Direktive), predložitveno sodišče predloži četrto vprašanje za predhodno odločanje.
- 14 Če je odgovor na četrto vprašanje za predhodno odločanje pritrdilen, se postavlja vprašanje, ali je obveznost nacionalnega regulatornega organa glede na razlago nacionalnega prava, skladno s pravom Unije, da se enotno in brez diskriminacije za vse televizijske storitve, ne glede na njihov način prenosa, uporabijo nacionalne pravne določbe, ki nalagajo tako obveznost, združljiva z načelom *nullum crimen, nulla poena sine lege certa* in z načelom pravne varnosti, saj se taka obveznost, določena v nacionalnem pravu za vse druge ponudnike televizijskih storitev, ne uporablja za spletno televizijo? Predložitveno sodišče iz tega razloga postavlja vprašanje za predhodno odločanje.
- 15 Predložitveno sodišče meni, da so vprašanja za predhodno odločanje upoštevna za rešitev spora v postopku v glavni stvari, ker če mora nacionalni regulatorni organ upoštevati naložitev sankcije ponudnikom televizijskih vsebin prek spleta zaradi kršitve obveznosti spoštovanja človekovega spoštovanja in njegove vrednosti in/ali prepovedi prenosa neprimernih vsebin, tudi če nacionalni zakon ne vsebuje tovrstne določbe za izdajatelje prek spleta, je ESR upravičeno načeloma ugotovil, da se take obveznosti uporabljajo tudi za te ponudnike in da lahko ta kot nacionalni regulatorni organ upošteva naložitev s tem povezanih sankcij. Če pa, nasprotno, pravo Unije ne nasprotuje nacionalni zakonodaji, ki spletno televizijo izključuje iz zadevnih obveznosti, ali vsekakor če pravo Unije ne dovoljuje, da se te razširijo na spletno televizijo brez izrecne nacionalne določbe, je treba predlogu za razglasitev ničnosti v postopku v glavni stvari ugoditi.